

Evrei 12:11-17 (NTR)

¹¹ Orice disciplinare nu pare în prezent un motiv de bucurie, ci mai degrabă un motiv de întristare, dar mai târziu produce rodul pașnic al dreptății, pentru cei ce au fost încercați prin ea.

¹² De aceea, întăriți-vă brațele obosite și genunchii slăbiți!

¹³ „Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre”, pentru ca șchiopul să nu-și scrântească piciorul, ci mai degrabă să fie vindecat.

¹⁴ Urmăriți cu toții pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul.

¹⁵ Aveți grijă ca nu cumva vreunul să ducă lipsă de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva să crească vreo rădăcină de amărăciune, care să provoace durere, iar prin ea mulți să fie pângăriți,

¹⁶ ca nu cumva vreunul să fie imoral sau lumesc ca Esau, care, pentru o mâncare, și-a vândut drepturile de întâi născut.

¹⁷ Voi știți că, mai târziu, când a dorit să moștenească binecuvântarea, a fost respins, căci n-a mai găsit loc pentru pocăință, chiar dacă a căutat binecuvântarea cu lacrimi.

Mulți creștini scot Evrei 12:14 din context și ajung la concluzia că credincioșii născuți din nou trebuie să urmărească sfințirea practică (adică facerea de fapte bune și omiterea celor rele) în timp ce trăiesc pe pământ, pentru a-și menține salvarea. Altfel, ei nu vor ajunge să-L vadă pe Domnul, ceea ce înseamnă că își pot pierde mântuirea în orice moment. Recunosc că acesta este un verset dificil de interpretat în mod corect de unul singur sau izolat de context și voi explica de ce este așa.

Sfințirea la care face referire Evrei 12:14 poate fi doar una din două tipuri. Primul tip e

sfințirea comportamentală și practică, la nivel de trup și suflet. Aceasta este progresivă și constă într-un proces de transformare ce începe după nașterea din nou și poate ține toată viața. Al doilea tip este sfințirea sau neprihănirea dată de Isus la momentul nașterii din nou, la nivel de duh. Aceasta nu mai este progresivă, ci este oferită o singură dată pentru totdeauna. Ea este menționată în 1 Corinteni 6:11 unde Pavel spune la timpul trecut corintenilor că ei au fost sfințiți. Ca regulă generală, în mediul creștin, există multă confuzie cu privire la lucrarea terminată deja în noi și la ceea ce este încă în proces de finalizare, tocmai din cauză ca autorii cărților Bibliei alternează discursul de la nivelul trupului și sufletului cu cel al duhului fără să anunțe audiența. Și atunci cade în responsabilitatea noastră și a Duhului Sfânt să facem această distincție, care nu este tot timpul simplă. Dar dacă avem o inimă sinceră și doritoare de a ajunge la rădăcina adevărului pur, cu ajutorul Duhului Sfânt, vom reuși.

Să presupunem că Evrei 12:14 se referă la sfințirea progresivă a comportamentului. Căutarea unei astfel de sfințiri este un lucru bun și de dorit și e un proces în care noi trebuie să fim implicați în permanență ca și creștini, pentru că Dumnezeu este sfânt și știm că El dorește foarte mult ca și noi să fim sfinți în purtarea noastră, așa cum menționează apostolul Petru în 1 Petru 1:15-16. Faptul că textul ne îndeamnă să urmărim această sfințire poate fi un indiciu că nu e vorba aici de îndreptățirea primită o singură dată la momentul mântuirii. Și dacă versetul s-ar fi oprit aici, probabil aceasta ar fi fost cea mai bună interpretare care ne-ar fi insuflat o dorință și mai mare de a ne sfinți. Însă, în momentul în care versetul se termină cu faptul că nimeni nu va vedea pe Domnul fără această sfințire, nu mai poate fi vorba de sfințirea practică. De ce? Pentru că Dumnezeu este perfect și El cere numai perfecțiune, conform Matei 5:48. El nu acceptă jumătăți de măsură sau căutări progresive. Suntem noi oare vreodată desăvârșiți, după mântuire, în toată conduita noastră? Desigur că nu. Aceasta înseamnă că:

Sfințirea progresivă care este mereu imperfectă nu poate fi un factor care va determina dacă Îi vedem, sau nu, fața lui Dumnezeu.

În această situație, chiar nimeni nu Îi va vedea fața. Pot să garantez. La Dumnezeu nu este ca și cum ar fi un prag de sfințenie pe care numai El îl cunoaște în mintea Sa și îl ține secret și care poate fi de 60% sau 90%, iar dacă strădania ta depășește acel prag, vei reuși să-l vezi

fața, altfel, nu. Din păcate, din ce am văzut până acum, practic foarte mulți creștini cred că este așa fără poate chiar să fie conștienți de acest lucru. În general, concluzia cu care este lăsată audiența în urma unei predici din Evrei 12:14 este că ei trebuie să facă tot posibilul să trăiască cât mai sfânt pentru a-și crește șansele de a fi deasupra pragului secret al lui Dumnezeu de sfințire și de a ajunge până la capăt într-o stare satisfăcătoare. Însă, pe lângă faptul că Dumnezeu nu ar accepta o astfel de sfințire deficitară ca și condiție de a-l vedea fața, dacă menținerea salvării depinde de faptele noastre bune, atunci ea nu mai este doar prin har și prin credință, ceea ce contrazice alte scripturi puternice despre mântuire. Mai mult, amenințarea de a nu-l vedea pe Domnul dacă nu ne descurcăm suficient de bine, ar aduce frica în prim-plan ca motivator principal la sfințenie și nu iubirea necondiționată a lui Dumnezeu.

De aceea trebuie să aruncăm o privire mai atentă atât asupra contextului imediat al acestui pasaj, cât și asupra contextului mai larg al întregii cărți Evrei. După cum am menționat mai înainte, cartea Evrei este scrisă în principal pentru creștinii evrei – atât autentici, cât și doar cu numele – care sufereau și treceau prin dificultăți din cauza identificării lor cu Isus Cristos și a noii căi de îndreptățire numai prin credință. Acești creștini se angajaseră să-L urmeze pe Cristos, dar ce însemna aceasta pentru ei nu era un drum glorios sau o plimbare prin Disneyland. Identificarea lor cu Isus le aducea mai multă durere și persecuție decât experimentaseră ei anterior. Până la capitolul 10, autorul cărții Evrei le explică acestor oameni în detaliu ce a făcut Isus pe cruce, implicațiile aceluia act și superioritatea Sa față de Legea lui Moise. Apoi, în capitolul 11, autorul enumeră o listă de oameni din Vechiul Testament care au trebuit să lupte pentru credința lor în Dumnezeu și să îndure persecuția. În capitolul 12, autorul schimbă macazul de pe stilul de învățătură și începe să-i încurajeze pe acești credincioși să rămână puternici în timpul persecuției și să lupte pentru credință, așa cum au făcut-o predecesorii lor, deoarece această suferință funcționează ca și antrenamentul lor în dreptate sau neprihănire. Disciplina descrisă în capitolul 12 nu este una în sensul pedepsei lui Dumnezeu față de copiii Săi, ci o disciplină în termeni de antrenament, precum antrenamentul militar. Pregătirea și instruirea militară sunt dificile și dureroase, dar necesare pentru succesul în luptă. Când cineva se antrenează la sală, exercițiile nu sunt totdeauna confortabile sau ușoare, dar ele construiesc mușchii și ajută persoana să fie în formă. În mod

similar, persecuția și suferința din cauza credinței produc rodul neprihănirii (Evrei 12:11).

Mulți dintre acești creștini erau sătui și obosiți, epuizați din punct de vedere spiritual, iar scriitorul încearcă să-i încurajeze în versetul 12 spunându-le: „De aceea, întăriți-vă brațele obosite și genunchii slăbiți”. Această frază este citată din Isaia 35:3. În Isaia 34, Dumnezeu anunță judecata dreaptă și răzbunarea împotriva tuturor dușmanilor lui Israel, reprezentați de Edom. Apoi, în capitolul 35, Dumnezeu descrie cum va arăta izbăvirea lor și le revelează că nu i-a uitat. Slava Domnului urma să fie arată din nou, dar poporul lui Israel era încă în pustie și într-un pământ uscat în acel moment, așa cum ilustrează Isaia 35:1. Isaia spune acelei comunități: „În timp ce treceți prin această perioadă grea, gândiți-vă la toate lucrurile bune pe care Dumnezeu le va face pentru voi și, între timp, ajutați-vă unii pe alții, întăriți mâinile fraților voștri care sunt slabe și genunchii care sunt slabi”. Acum, revenind la textul nostru din Evrei, în același mod, în mijlocul a tot felul de tensiuni dintre cei de partea Legii și cei în Cristos, scriitorul spune acelei comunități de credincioși să se sprijine reciproc și să continue în credință. Apoi, în versetul 14, îi încurajează să încerce să urmărească pacea cât mai mult cu toți cei care luptă împotriva lor, dar fără compromis în ceea ce privește adevărul și sfințirea pe care au primit-o de la Isus prin credință. Cu alte cuvinte, „când familia și rudele vin împotriva voastră din cauza mesajului Evangheliei harului, nu vă mâniați. Încercați să căutați pacea, însă ținând cu hotărâre în același timp în mintea voastră sfințenia fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.”

Sfințirea despre care vorbește versetul 14 este căutarea sfințeniei și a neprihănirii lui Isus primite o singură dată la momentul mântuirii. Scriitorul le spune acestor credincioși să nu renunțe la neprihănirea pe care au primit-o prin credință și astfel să se întoarcă la cea primită prin Lege, doar pentru a le fi ușurată viața. Și avem câteva indicii substanțiale în context care ne arată că despre asta vorbește scriitorul. În primul rând, Evrei 12:10 spune că cei care trec prin această pregătire au parte de sfințenia lui Isus. Aceasta le este dată. În al doilea rând, cuvântul „sfințire” sau „sfințenie” din versetul 14 este scris cu articol hotărât: urmărește sfințirea, nu doar o sfințire, ci acel tip de sfințire fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul. Asta înseamnă că exista și un alt tip de sfințire – cea prin faptele Legii – care îi împiedica să fie mântuiți și să-L vadă pe Domnul la sfârșit. În al treilea rând, versetele 15 până la 17 oferă mai multe detalii despre ce a vrut să spună scriitorul când i-a îndemnat să

urmărească acea sfințire. El a intenționat să se asigure că nimeni nu ajunge lipsit de harul lui Dumnezeu și se duce înapoi la Lege. Aceasta însemna ca ei să nu permită nici unei rădăcini de amărăciune și frustrare să apară între ei din cauza noii căi de salvare și astfel să se întineze unul pe celălalt.

Mai mult, însemna ca ei să se asigure că nimeni nu era fără Dumnezeu ca Esau, care avea dreptul de întâi născut cu multe binecuvântări la pachet, dar la care a renunțat foarte ușor doar pentru confortul unei singure mese. Apoi, când a vrut să primească înapoi binecuvântările, nu a mai putut. În același mod, versetul 17 încurajează poporul evreu care părea să se fi decis pentru Cristos să nu dea la o parte atât de repede noua cale de mântuire prin credință de dragul păcii pământești temporare cu frații lor evrei care încă urmau Legea lui Moise și îi prigoneau. Dacă nu-L aleg pe Cristos și nașterea din nou prin credință, ei vor rămâne nemântuiți și nu Îl vor vedea pe Domnul.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Sesiunea 4 \(04:23\) – Căutarea sfințirii \(Seria “Salvați pentru eternitate”\) – 18 octombrie 2023](#)